

Prelatens brev (mars 2009)

De kristnas bön är en ”hjärtanas symfoni”. Biskop Echevarría använder Benediktus XVI:s formulering i sitt månadsbrev för att uttrycka styrkan och skönheten i att be tillsammans.

2009-03-10

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Fastan har börjat, och det är nödvändigt att vi ägnar denna tid åt

att verkligen hungra efter
omvändelse. Kyrkan
rekommenderar att vi ägnar särskild
omsorg åt bön, botgöring och
barmhärtighetsgärningar som
förberedelse för påskan, fast
beslutna att denna fasta inte blir en
fasta till. Låt oss därför vara
djupgående dessa veckor och med
personligt ansvarstagande motsvara
den helige Andes rikliga nådegåvor.

Som ni vet väl, avbryter Påven
genom sin andliga retriätt sina
vanliga göromål under några dagar
för att ägna sig mer åt bön. Denna
vana i den romerska kurian hjälper
oss att utöka vår förbön för Påven
som dessutom firar sin namnsdag
den 19 mars. Vi kommer också att
följa honom i anden på hans resa till
Kamerun och Angola från den 17 till
23 mars. På detta sätt kommer vi att
svara på hans uttryckliga bön som
han vände till katolikerna
häromdagen med anledning av Petri

stols högtid. **Denna högtid – sade han – ger mig möjlighet att be er ledsaga mig med era böner så att jag troget kan utföra det höga uppdrag som Guds försyn har anförtrott mig som aposteln Petri efterträdare. Låt oss därför anropa jungfru Maria som vi firade igår här i Rom under det vackra tilltalet "Förtroendets jungfru". Vi ber henne också att hjälpa oss att gå in i fastetiden med rätt slags inställning i själen (...). Må Maria öppna våra hjärtan för en omvändelse och fogligt lyssnande till Guds Ord.**[1]

Denna bön av den gemensamme Fadern till alla sina söner och döttrar rörde mig djupt och den är en fortsättning av det han föreslog dagarna efter valet till Petri stol för snart fyra år sedan. Den helige Josefs högtid, den universella Kyrkans skyddspatron[2], är ytterligare en anledning att be för Kyrkan och för

Påven. Det är så som Johannes Paulus II sade för några år sedan: ”Kyrkofäderna inspirerade sig i evangelierna och underströk att på samma sätt som den helige Josef kärleksfullt tog hand om Maria och med glädje ägnade sig åt att uppfostra Jesus Kristus (jfr S. Ireneus, *Adversus haereses*, IV, 23,1), vakar han över och beskyddar hans mystiska Kropp, Kyrkan, för vilken jungfru Maria är symbol och förebild.”[3]

Låt oss komma ihåg Herrens löfte: *allt vad två av er kommer överens om att be om här på jorden, det skall de få av min himmelske Fader.*[4] Låt oss därför vara helt förenade i bön och stänga leden *som en här i slagordning*[5], ett slag för fred och glädje.

Benedikt XVI kommenterade dessa ord som jag precis citerat och påpekar att **det verb som**

evangelisten använder för att säga ”kommer överens om” (...)
innesluter en hänvisning till en hjärtanas ”symfoni”. Det är detta som påverkar Guds hjärta. Enighet i bön är viktigt om den himmelske Fadern skall ta emot den.[6] Låt oss fortsätta att stå tätt intill Påven och hans böneämnen, för på detta sätt kommer vi att vara Kristus mycket nära, och med honom, genom den helige Ande, kommer vår bön att stiga till Gud Fadern på ett verksamt sätt.

Föreningen med den mystiska kroppens synliga överhuvud är essentiell i Kyrkan. Det är mycket upplysande att i Apostlagärningarna läsa att när kung Herodes tillfångatog den helige Petrus med avsikt att döda honom, *bad man i församlingen ivrigt till Gud för honom.[7]* Resultatet är att aposteln blev fri tack vare en ängels ingripande.

Även den helige Paulus ger oss ett fantastiskt föredöme av enhet med överhuvudet. Det är mycket lägligt att påminna om detta under Paulus-året, som den helige Fadern sade under de heliga apostlarnas liturgiska högtid. Han hänvisade till en typisk framställning i den kristna bildkonsten där de omfamnar varandra och ville understryka att i **Nya Testamentets skrifter kan vi så att säga följa utvecklingen av deras omfamning, av deras enighet i vittnesbördet och i missionen. Allt börjar när Paulus tre år efter sin omvändelse går till Jerusalem "för att få tala med Kefas" (Gal 1:18). Fjorton år senare går han återigen upp till Jerusalem för att berätta för "dessa som ansågs vara pelarna" om det evangelium han förkunnade (...). I slutet av detta möte, ger Jakob, Kefas och Johannes honom handen och bekräftar på detta sätt den gemenskap som förenar dem i Jesu**

Kristi enda Evangelium (jfr Gal 2:9). Ett vackert tecken på denna inre omfamning som fördjupas, som utvecklas trots skillnaden i temperament och uppdrag, är det faktum att de medarbetare som nämns i slutet av Petri första brev – Silvanus och Markus – även är Paulus nära medarbetare. Genom att ha samma medarbetare ser vi på ett konkret sätt den enda Kyrkans gemenskap, de stora Apostlarnas omfamning.[8]

Båda Apostlarna gav sitt yttersta vittnesbörd om Kristus i Rom som martyrer. Den helige Paulus önskan att komma till Rom understryker framför allt ordet *catholica*. Petri väg till Rom som representant för alla folkslag i världen styrs framför allt av ordet *una*: hans uppdrag består av att skapa *enhet* i *catholica*, i Kyrkan som utgörs av judar och hedningar, i alla folks Kyrka. Detta är den helige Petri

ständiga uppdrag: att se till att Kyrkan aldrig någonsin identifierar sig med ett enda folk, med en enda kultur eller med en enda stat. Det skall alltid vara en Kyrka för alla. Den skall alltid förena mänskligheten bortom alla gränser och göra Guds fred och hans kärleks försonande kraft närvarande mitt bland världens alla splittringar.[9]

Under den helige Josemarías sista år på jorden underströk han att det var en tid för bön och för sonande: tid för att tacka, eftersom Guds hjälp inte saknas. Vi bör fortsätta att göra på samma sätt: fulla av optimism och förtroende för, som vår Fader försäkrade på ett så bildligt sätt: **Non est abbreviata manus Domini, Guds hand har inte blivit kortare (Jes 59:1): Gud är inte mindre mäktig än i andra tider och hans kärlek till människorna är inte mindre verklig.[10]** Vi kristna bör

bidra med vår bön och vår bot, med
vårt arbete utfört med mänsklig
fullkomlighet, i förening med
Mäsoffret. ***Om vi umgås med
Herren i bönen, kommer vi att
vandra med klar blick som gör det
möjligt för oss att urskilja den
helige Andes verkan även i de
händelser som vi inte alltid
förstår eller som innebär sorg
eller smärta för oss.***[11]

Vilken bra dag är inte den 19 mars
för att vi kristna bekräftar vårt
åtagande att gå mycket nära Jesus
Kristus, att förnya vår hängivelse till
Herren, att rikta vår uppmärksamhet
på honom som den helige Josef, som
tillbringade alla sina år tillsammans
med Jesus i Nazareth! Att betrakta
andra råd av den helige Josemaría i
denna kontext av bön för Kyrkan och
för Påven kommer att hjälpa oss att
fira denna högtid bättre.

I en predikan 1964 sade vår Fader:
***för att försvara Kyrkan, för att
göra människor gott, för att
medfrälsa med Kristus, för att
vara goda söner och döttrar till
Påven, har jag inte något annat
recept än detta: helighet. Ni
kommer att säga att det är svårt.
Ja, men samtidigt är det lätt: det
är inom räckhåll. Alla vi
människor som återlösts av Jesus
Kristus har både receptet och
medicinen: det räcker med att vi
vill.***[12]

Efter mars månads slut börjar snart
Stilla veckan: den liturgiska
åminnelsen av vår Herres seger över
döden, djävulen och synden. Låt oss
aldrig förlora denna verklighet ur
sikte, i synnerhet när yttre eller inre
svårigheter, som Gud tillåter ibland,
drabbar oss mera omedelbart. Ty
***Kristus lever. Det är denna
sanning som gör vår tro
meningsfull: Jesus, som dog på***

***korset har uppstått och besekrat
döden och mörkets makt,
lidandet och ångesten(...). Kristus
lever: han är inte en person i det
förgångna, någon som levde en
viss tid och sedan gick bort och
lämnade oss ett underbart minne
och exempel. Nej: Kristus lever.
Jesus är Emmanuel: Gud med oss.
Hans uppståndelse avslöjar att
Gud inte överger oss. Glömmer en
kvinna sitt lilla barn, bryr hon sig
inte om den hon själv har fött? Och
även om hon skulle glömma,
glömmer jag aldrig dig (Jes
49:14-15), lovade Herren. Och han
höll sitt löfte. Gud finner ännu sin
glädje bland människors barn
(Ords 8:31).[13]***

Låt oss alltid vända oss till den helige
Josemarías förbön, även den 28
mars, årsdagen av hans prästvigning.
Låt oss be honom om att göra oss
delaktiga i hans övernaturliga
optimism, i hans kärlek till världen,

så att vi med Guds barns säkerhet
förmår föra överallt detta
undersköna kärleks- och fredskrig
som Herren har kallat oss till. Låt oss
komma ihåg att vår Fader, som fick
lida många motgångar till följd av sin
ovillkorliga kärlek till Herren och
hans heliga Kyrka, upprepade att
hans ojämförbara glädje som Guds
barn befäste honom dag efter dag i
den klara och säkra insikten att
Kristus är segraren och att det
kristna budskapet kommer att nå
fram till alla människor av god vilja:
låt oss fyllas av tillförsikt, *quia Deus
nobiscum est!* eftersom Gud är med
oss.[14] Vi räknar också med vår
älskade don Álvaro's förbön som gick
bort till himlen med sin
kännetecknande frid den 23 mars
1994.

Igår kom jag tillbaka från en snabb
resa till Budapest. Där, som på så
många andra platser, börjar Verkets
anda bana sig väg och samtidigt tar

den med sig den kärlek till Kyrkan,
Påven och alla människor som
kännetecknar den. Låt oss tacka Gud
mycket! I kväll börjar jag min årliga
reträtt: hjälp mig såsom jag varje dag
försöker hjälpa er alla.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+Javier

Rom den 1 mars 2009

[1] Benedikt XVI, Ord i slutet av
Angelusbönen, 22/2 2009.

[2] Jfr Leo XIII, Enc. brev. *Quamquam
pluries*, 15/8 1889.

[3] Johannes Paulus II, Ap. förm.
Redemptor Custos, 15/8 1989, nr 1.

[4] Matt 18:19.

[5] Höga V, 6:4 (Vg).

[6] Benedikt XVI, Predikan vid Vespergudstjänsten under Paulus omvändelses högtid, 25/1 2006.

[7] Apg 12:5.

[8] Benedikt XVI, Predikan under Petri och Pauli högtid, 29/6 2008.

[9] *Ibid.* [10] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 130. [11] Den helige Josemaría, Predikan *Lealtad a la Iglesia*, 4/ 6 1972.

[12] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 28/5 1964.

[13] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 102.

[14] Jfr Rom 8:31.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-mars-2009/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-mars-2009/) (2026-02-23)